

IVANOV'S ROMANS

Nr 505

3-4-53

Meisjes zijn Romantisch !

TEM MET HET HOEKJE VAN DE WILL FERDY-CLUB
VERSCHIJNT ELKE VRIJDAG

5 *fr.*

ONS HOEKJE VAN DE HELDERZIENDHEID

Kosteloos bij de Waarzegster !

DE ECHTE EGYPTISCHE TAROKKAARTEN
ZULLEN UW TOEKOMST VOORSPELLEN !

EEN ZEER BELANGRIJKE MEDEDELING !

Het succes van onze kosteloze raadplegingen van het helderziend medium MADAM BIANCA, overtreft verre al onze verwachtingen.

Wij ontvingen tientallen brieven per dag en zulks heeft voor gevolg dat Madam Bianca op alle ingekomen vragen niet terzelfder tijd kan antwoorden en de eerst-binnengekomen brieven ook het eerst zullen beantwoord worden.

Vanaf de eerste week ondervinden wij reeds dat wij in onze liefderomans over te weinig plaats zullen beschikken om al die antwoorden van Madam Bianca te laten verschijnen. Wij zijn dus verplicht in onze Liefde- en Mysterie-romans (onze detectieveromans met Inspecteur Robert) daarvoor plaatsruimte te maken.

OPGELET DUS ! Vanaf volgende week verschijnen de kosteloze antwoorden van Madam Bianca wekelijks in onze Detectieve-Romans en dus voor het eerst in de Liefde- en Mystrieroman nummer 15 : « Spaans Bloed ».

Daar wij echter voorzien dat meer en meer lezeressen en lezers zullen willen gebruik maken van onze kosteloze raadplegingen van Madam Bianca, hebben wij gemeend goed te doen met een **sneldienst** voor antwoord in te richten, voor personen die **dringend** antwoord zouden wensen.

Op bladzijde 32 zult gij dus vanaf deze week TWEE bons voor Madam Bianca afgedrukt zien : Een bon voor **gewone** antwoorden in onze Detectieveromans, die gans **kosteloos** zijn en blijven en die zullen verschijnen naar gelang er plaats is — en een **extra-bon** voor spoedantwoorden, bestemd voor personen die een dringend, ja, **onmiddellijk** antwoord wensen op een dringende vraag.

Die **EXTRA-BON** voor onze **SNELDIENST** moet vergezeld gaan van een briefje van 20 Fr., evenals een gefrankeerd omslag op uw adres voor een **RECHTSTREEKS** antwoord.

De brieven van onze **SNELDIENST** zullen door Madam Bianca eerst beantwoord worden en grondig onderzocht. Gij zult een uitvoeriger antwoord krijgen dan de plaatsruimte in onze boekjes zulks toelaat.

Die 20 Fr. moeten uitsluitend dienen voor bureel- en correspondentiekosten.

Alle brieven, zowel de gewone vragen als die van de **SNELDIENST**, zijn te richten aan :

IVANOV'S UITGAVEN, Geldmunt, 34, Gent
met op het omslag de vermelding : « VOOR MADAM BIANCA ».

Meisjes zijn Romantisch

door SACHA IVANOV

I. — HET AVONTUUR BEGINT.

Langzaam zakte het gordijn naar beneden en in de donkere schouwburgzaal barstte het publiek los in daverende toejuichingen.

Eén meisje zat echter onbeweeglijk, de handen rond de reling van het balcon beklemd, en staarde droomverloren naar het toneel.

Het doek ging nogmaals de hoogte in, terwijl de spelers dankbaar een laatste maal bogen voor het milde applaus.

Solange Duprez knipperde met de wimpers omdat haar benevelde blik terug zou helder worden en bleef nog steeds onbeweeglijk zitten.

Was het mogelijk dat dit maar een operette geweest was? Een gespeeld toneelstuk? Haar ogen bleven vasthangen aan de grote, donkere jongeman die midden het toneel stond en glimlachend zijn partnerin bij de hand hield.

Terwijl hij zong had ze alles rond zich vergeten. Zijn warme stem had iets doen zinderen in haar hart zodat tranen van ontroering in haar ogen gesprongen waren. «Liefdedroom» noemde het stuk. Wat moest het héérlijk zijn, zoiets te beleven en bekoord te worden door een tedere mannenstem als deze van George Tiery. Wat moest het wonderbaar zijn in zulke armen gevangen te liggen en de bedwelming te smaken van een liefdekus.

Al de persoons- en plaatsnamen die in deze roman worden aangehaald, evenals de gebeurtenissen en toestanden zijn verzonnen en hebben geen verband met het werkelijk leven.

De verblindende lichten die aangestoken werden en het geroezemoes der opstaande mensen deed Solange ontwaken uit haar gedroom.

Voorbij... Het was enkel een succesvolle voorstelling geweest... Nu kwam de werkelijkheid terug.

Het meisje zuchtte diep en stond langzaam recht.

In haar leven was geen vleugje romantiek, geen tikje opwinding of avontuur.

Haar familie had steeds alles goed geregeld en bedacht zodat ze zich nooit om iets had moeten bekommeren.

Haar ouders waren helemaal niet « romantisch » en moeder had steeds beweerd : « Kind, de liefde dat is goed voor in de boeken, maar in het leven tellen andere zaken... »

En zo hadden ze voor haar een verloofde uitgekozen en beslist met wie ze zou trouwen.

Solange klemde de tanden opeen terwijl ze uit de warme schouwburgzaal naar buiten stapte. Alhoewel het reeds laat op 't Winterseizoen was, was het beginnen sneeuwen. De ijzige wind priemde haar wangen die nog nat waren van tranen en even bleef ze staan kijken voor de foto's van de spelers die buiten uitgehangen waren.

« Hij kan niet veel ouder zijn dan ik, » dacht het meisje, een foto van George Tiery bekijkend. « Ik zou hem toch graag eens van dichtbij zien... »

Ze schudde het hoofd over haar eigen, dwaze gedachten. Indien Leonard haar moest horen zou hij weer zeggen dat ze een onnozel, klein kind was. Schreien voor een toneelstuk... Dromen van héél even een glimp op te vangen van die zanger.

Zenuwachtig draaide Solange aan de verlovingsring welke ze aan de linkerhand droeg.

Leonard was nooit jaloers en ook nooit verliefd. Hij was elf jaar ouder dan zichzelf en sedert ze verloofd waren hadden ze elkander nauwelijks omhelsd.

Hij wist dat ze hem niet beminde en dat haar ouders dit huwelijk wensten omdat hij welstellend was en eigenaar van een grote kruidenierswinkel met verscheidene bijhuizen.

Hij wist ook dat ze romantisch was en had haar nooit belet tijdens hun verlovings dat ze een schouwburgvoorstelling bij-

woonde of naar een liefdefilm ging kijken. Maar hijzelf hield daar allemaal niet van. Hij leefde slechts voor zijn zaken en kon urenlang met haar vader over beursspeculaties en politiek zitten discuten.

Solange keerde zich van de foto's af en slaakte nogmaals een diepe zucht.

Zaterdag zou haar huwelijk met Leonard Daens ingezegend worden. O! Ze kon zich gemakkelijk de toekomst voorstellen. Het zou niet veel anders zijn dan nu. Enkel zou ze dan bij hem wonen in plaats van bij haar ouders. Maar in haar hart zou het even koud en eenzaam blijven. De « liefde » zou zij nooit kennen.

Van verre zag het meisje op de de Brouckèreplaats het volk opeengedruimd staan wachten op de trams. De éérsten zouden zeker voorbijrijden zonder dat ze 'r opgeraakte.

Ze vertraagde de stap en bleef treuzelen aan de hoek. Opnieuw voelde ze de verleiding in zich opkomen om te trachten George Tiery eens van dichtbij te zien. « Waarom ook niet? » zei ze tot zichzelf. « Het zijn mijn laatste vrije dagen. En ik misdoe daar toch niets mee! Als ik hier in het straatje wacht tot de artisten buitenkomen kan ik hem misschien een handtekening vragen. Dat zou een onvergetelijke herinnering zijn aan deze avond... »

Haar hart klopte sneller bij deze gedachte. Na een korte aarzeling stapte ze het straatje in en ging wachten nabij een smalle deur waarboven stond « Artisten ingang ».

Het was vinnig koud en de sneeuw dwarrelde in grote vlokken neer op de straatstenen die weldra bedekt waren met een vlekkeloos wit tapijt.

Er schenen vanavond geen andere « bewonderaars » te zijn die de moed hadden in de kou te staan wachten op het buitenkomen van de zanger. Ze was alleen in het donkere straatje.

Doorheen de dunne zolen van haar fijne schoentjes voelde Solange de kou haar voeten verstijven. Ze trappelde en wipte van het een been op het andere om ze warm te houden.

Het kon toch niet héél lang duren voor George Tiery buiten kwam?

Als het deurtje opendraaide en een groep artisten verscheen

meende ze reeds dat haar wens in vervulling ging, doch tot haar ontgoocheling was hij er niet bij...

Ze passeerden haar lachend, stoeiend in de versgevalen sneeuw en enkelen wierpen haar een half spottende, half medelijdende blik toe die te verstaan gaf :

« Nog zo'n romantisch kind dat Tiery aanziet voor een halve-god ! »

Toen ze om het hoekje verdwenen waren liet Solange moedeloos het programma zakken, dat ze gereed genomen had. Wat zou ze doen ? Weggaan ? Nog een beetje geduld oefenen ? Ze stond hier nu toch al een hele tijd, het kwam op geen vijf minuten meer aan.

Haar voeten waren echter verkleumd van de kou. Stampvoetend begon ze het straatje op en neer te marcheren.

Het was daardoor dat ze plots bemerkte toch niet alleen te zijn... In een donker portaal stond een meisje onbeweeglijk tegen de muur gedrukt, de handen diep in de zakken van haar bleke sportmantel.

Solange schrok van haar te zien en uitte zelfs een lichte kreet.

Op dat ogenblik verscheen George Tiery aan de artisten-ingang.

Het meisje wierp haar een vlamme blik toe en vluchtte dan ijlings in de schaduw der gevels het straatje uit.

In een flits had Solange haar doodsbleek gelaat kunnen opmerken, haar schitterende ogen en de weelde van haar ravenzwarte haar. Het was een vreemd, doch zéér mooi meisje.

Ze vergat deze indruk echter omzeggens dadelijk door de opwindning van George Tiery te zien.

Met kloppend hart liep ze op hem toe. Hij was niet zo groot dan ze gemeend had van in de zaal en de aantrekkelijke glimlach was van zijn gelaat verdwenen.

Als verwachtte hij er zich aan dat iemand hem nog zou aanspreken was hij in de deuropening blijven staan.

Wanneer hij Solange op hem zag toekomen grinnikte hij cynisch.

— Wel ? vroeg hij, terwijl hij met gefronste wenkbrauwen op haar neerkeek.

— Zou... ik een handtekening kunnen krijgen, mijnheer Tiery ? prevelde Solange schuchter.

Ze voelde zich rood worden tot in de hals onder zijn door-
dringende blik.

— Ge hebt hier lang staan wachten... sprak hij langzaam.
En dat in die sneeuw... Werkelijk moedig van u !

— Ik... heb erg koude voeten, bekende ze. Maar... dat heb
ik er gaarne voor over, voegde ze 'r met een glimlach aan toe,
terwijl ze hem vol bewondering aankeek.

— Dat geloof ik ! riep de zanger uit.

Er lag een spottende klank in zijn stem die Solange plots deed
beschaamd worden over haar spontaniteit.

— En op wát moet ik schrijven ? vroeg hij verder.

— Ik... heb niets anders dan een programma...

— Ze wilde hem het boekje toesteken doch hij schudde het
hoofd.

— Jammer... werkelijk jammer dat ge niets anders bij hebt...
sprak hij spottend. Maar zeg me eens, hoe is de avond u be-
vallen ?

— Buitengewoon ! riep Solange enthousiast uit. U zingt
wonderbaar, mijnheer Tiery !

— Vindt ge ? vroeg hij, ironisch een wenkbrauw optrekkend.
Hebt ge niets bizonders bemerkt ? Alsof ik nerveus was ?

— Neen... absoluut niet, lispelde het meisje.

Ze werd verward omdat hij al die vragen stelde en nog altijd
het programma niet ter hand nam.

— Wenst... ge mij soms geen handtekening te geven,
mijnheer Tiery ?

— Maar zeker, beste juffrouw ! Zéker ! grinnikte de zanger.
Het vervelende is echter dat ik mijn vulpen niet bij me heb. Ze
ligt in mijn auto. Geeft het u niet van mee te gaan tot daar ?
't Is maar een honderdtal meter ver...

Solange schudde het hoofd en hij ging met haar het straatje
door, in de tegenovergestelde richting van de hoofdstraat. Ze
kwamen op een stil pleintje dat gans verlaten lag op dit late
uur en waar slechts één auto geparkeerd stond.

George Tiery ging er naartoe, opende de voorste portière,

liep dan rond en stapte langs de andere kant in, terwijl hij de lichtjes van het stuurbord ontstak.

— Kom even nader ! riep hij haar toe. Hier binnen sneeuwt het minstens niet !

Hij had uit het handschoenbakje een vulpen genomen die hij langzaam losschroefde.

Solange leunde voorover en legde het programma neer op de kussens, doch op hetzelfde ogenblik greep hij haar pols vast en trok haar brutaal naar binnen.

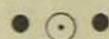
Ze wilde schreeuwen, haar hoofd werd echter langs achter tussen twee armen gevat en een hand duwde haar mond dicht.

— Probeer niet te roepen, sprak een zware stem vanuit het achterste gedeelte van de auto. Anders zouden we u moeten pijn doen...

De schok van deze brutale ontvoering was zo groot dat Solange alles zag zwart worden voor haar geest en het bewustzijn verloor...

Ze zakte slap achterover in de kussens terwijl George Tiery de motor aansloeg en wegreed.

Geen levende ziel had het korte drama dat kwam te gebeuren opgemerkt.

II. — HET MISVERSTAND.

— Geef haar nog een slok cognac, ze komt bij... hoorde Solange dezelfde zware stem van in de auto zeggen.

Een prikkelende drank werd haar tussen de lippen gegoten en verdwaasd opende ze de ogen.

Vóór haar, schrijlings op een stoel, zat George Tiery, de armen over de leuning gekruist.

Zijn wenkbrauwen waren somber gefronst en een diepe rimpel doorgroefde zijn voorhoofd.

Solange herinnerde zich wat er gebeurd was en zette zich verschrikt overeind.

In haar hand hield ze nog het verkreukte programma gekneld.

— Hou nu maar op met komedie spelen ! sprak de zanger bars. Ik ben uw spelletje moe !

Niet begrijpend staarde Solange hem aan. Het was zo ongelooflijk wat ze kwam te beleven... George Tiery, de gekende artist van de variété-wereld had haar met geweld ontvoerd.

Ze wierp een angstige blik rond zich. Vóór de deur stond de breedgeschouderde man die haar in de auto moest vastgegrepen hebben en nu doen bijkomen had met cognac.

Hij knikte naar de zanger en verliet de plaats.

— Wat... betekent dit alles ? prevelde het meisje met blanke stem.

Ze was nonchalant neergeworpen geworden in een zetel. De kamer waarin ze zich bevonden was een gezellig bureel met een grote, open haard en antieke stijlmeubels.

Aan de muren hingen affiches en foto's van George Tiery en op de boekenkast stonden verscheidene ruikers bloemen.

Zijn bureau, dat schuin in de hoek stond, lag bedolven onder een stapel papieren. Men bemerkte dadelijk aan de sfeer van betrekkelijke wanorde hier bij een artist te zijn.

— Ge weet heel goed wat dit betekent ! barstte de jongeman los. We hebben u « geschaakt ».

— Maar... maar... waarom ? riep Solange uit. Wat wilt ge van mij ?

Ze zag hem de rugleuning van de stoel omknellen en zijn donkere ogen flitsten dreigend.

— Zeg mij liever rechtuit wat **gij** van **mij** wilde bekomen ! gromde hij woedend. Die komedie helpt nu toch tot niets meer. We waren verwittigd dat ge zoudt komen om chantage te plegen !

Bevend streek Solange een verwarde lok van haar blonde krullen achteruit.

— Chantage plegen ? lispelde ze. Welke chantage ?

Langzaam begon ze iets te begrijpen van de woede die op zijn gelaat weerspiegeld lag.

Hij sprong met zulk geweld recht van de stoel dat hij onder hem wegglipte op de gepolijste grond en omver sloeg.

Hij liet hem liggen en kwam met gekruiste armen voor haar staan.

— Gebaar u niet zo onnozel ! snauwde hij. Geef dat papier hier ! En probeer maar niet te schreeuwen of om hulp te roepen ! Er zal toch niemand afkomen om u te redden !

Hij grinnikte en strekte de hand uit.

Solange overhandigde hem haar programma, niet begrijpend hoe ze daarmee « chantage » zou kunnen plegen.

Hij keerde en draaide het rond langs alle kanten, wierp het tenslotte op het tafeltje dat naast de zetel stond.

— Dàt is het niet ! mompelde hij tussen de tanden. Het èchte wil ik !

— Maar ik hèb geen ander ! riep Solange wanhopig uit. Wat wilt ge toch van mij ?

Hij bekeek haar verachtend en greep bliksemsnel naar haar handtasje dat nog aan haar arm bengelde.

— Hoe... hoe durft ge ! kreet het meisje.

Ze wilde hem beletten dat hij het afnam, doch met een bruske ruk trok hij het uit haar handen, ging ermee naar zijn bureau, deed het slot klikken en schudde de inhoud uit.

— Ge hebt geen recht dat te doorzoeken ! riep Solange verontwaardigd.

Haar woede om zijn brutale handelwijze overwon haar angst. Ze sprong recht en kwam sidderend naast hem staan.

Vluchtig overkeek hij de inhoud, gooide er dan terug alles in.

Wanneer hij een blik wierp op haar gloeiende wangen en bliksemende ogen verscheen een uitdrukking van twijfel en verbazing op zijn gelaat.

Aarzelend gaf hij het handtasje terug.

— Wie... zijt ge eigenlijk ? vroeg hij haperend.

De scherpe klank was plots uit zijn stem verdwenen. Ze klonk weer zacht en melodieuus zoals op het toneel.

— Solange Duprez.

— En... al wat ge van mij wenste was een handtekening op dat... onschuldig programma ? Dààrvoor hebt ge zolang in de sneeuw gewacht ?

— Ja...

— Hij streek nerveus door zijn donker haar en keek haar diepzinnig aan, dan sprak hij verward :

— Ik... geloof dat hier een misverstand in 't spel is en dat ge géén komedie gespeeld hebt...

— Natuurlijk niet ! riep Solange uit.

Hij keerde zich om en ging tegen de schouw leunen. Op zijn gelaat lag nu onrust en verwarring weerspiegeld.

Minutenlang staarde hij zwijgend in de vlammen van het haardvuur. Dan hief hij langzaam het hoofd op en keek haar diep beschaamd aan.

— Ik... kan u niet juist uitleggen waarom ik u voor een andere genomen heb, mompelde hij. Maar... ik moet u erg doen schrikken hebben. Ik... heb er ontzettend spijt over... Ge zijt natuurlijk vrij van dadelijk weg te gaan, juffrouw...

Solange bewoog niet en opgewonden ging hij verder :

— Ik begrijp hoe ge u moet voelen. En ge hebt gelijk ! Dit... was en ploertenstreek van mij... Ge hebt alle recht van de politie op te bellen en hen mede te delen wat er gebeurd is... Dààr is de telefoon.

Langzaam strekte Solange de hand uit naar het toestel. Ze beefde nog altijd over 't ganse lichaam van de schrik die ze doorstaan had. Als ze echter de hoorn opgenomen had aarzelde ze.

— Wat... zal er gebeuren als ik de politie hiervan op de hoogte breng ? vroeg ze impulsief.

— Ik zal gearresteerd worden of in elk geval gestraft tot zware schadeloosstelling, en dat is billijk ! Ik zal het u niet kwalijk nemen...

Solange schudde het hoofd en legde de hoorn terug neer. Neen dàt wou ze hem niet aandoen ! George Tiery geschandvlekt en misschien zelfs in 't gevang... Zijn carrière zou erdoor gebroken zijn.

— Ge... dacht dat ik chantage op u wou plegen ? zei ze langzaam. Dus... moet dat iemand met u voorhebben. Ik wil uw zorgen niet zwaarder maken dan ze reeds zijn.

Een ogenblik staarde hij haar verbaasd aan, dan verscheen een blijde glimlach om zijn mond en in twee sprongen was hij bij haar.

— Ik verdien werkelijk niet dat ge zo spreekt, juffrouw ! riep hij uit. Ik weet niet hoe ik u danken moet !

Hij nam haar beide handen in de zijne en drukte ze om te breken.

Solange voelde haar hart luid beginnen bonzen en sloeg de blik neer. Ze onderging plotseling weer de dwingende charme die van hem uitging, zoals van op het toneel, en werd er onrustig door.

En meteen besepte ze het intieme van hun alleenzijn, hier in zijn bureel, op dit nachtelijke uur.

Blozend trok ze haar handen uit de zijne.

— Laat... me nu gaan, prevelde ze. Het... is zeker reeds na middernacht.

— Ik zal u naar huis brengen met mijn auto, dat is wel het minst wat ik doen kan!

Haastig trok hij zijn mantel aan en bracht haar naar beneden. Hij bewoonde het bovenste appartement van een nieuw opgetrokken flatgebouw op de hoogte van Vorst. Tijdens de dag moest het een heerlijk uitzicht geven op het park in de diepte en de omliggende omgeving.

Ditmaal hielp hij haar zeer hoffelijk in zijn auto stappen en Solange zag een vluchtig rood zijn voorhoofd kleuren. Wellicht bedacht hij zijn brutaliteit van daarstraks.

Terwijl ze door de uitgestorven, nachtelijke straten van Brussel reden loste hij een glimp van de gedachten die hem bezig hielden.

— Ik ben het eigenlijk niet die in moeilijkheden verkeer, mompelde hij. Het is Jean, mijn jongere broer. Hij is altijd een beetje een losbol geweest, maar nu doet hij eerlijk zijn best. Zijn verleden achtervolgt hem echter...

— Hoe... wordt gij daar in gemengd? vroeg Solange verwonderd. Ge zijt toch niet verantwoordelijk voor de dwaasheden van uw broer?

— Helaas wel... zuchtte de zanger. Ze weten dat hij geen geld heeft, maar dat ik als artist een ruim inkomen bezit. Daarom vallen ze mij aan... Als ik niet wil betalen verklikken ze hem en wordt hij aangehouden. Ik heb te kiezen...

Solange wierp een zijdelingse blik op zijn profiel. Het was nauwelijks te geloven dat hij nu zo rustig en ongedwongen met

haar sprak en dezelfde was die daarstraks zulke harde, cynische woorden gezegd had.

Ze voelde haar bewondering voor hem nog vermeederen. Hij scheen in het werkelijke leven dezelfde te zijn van op het toneel.

De « held » van haar dromen. Zacht en edelmoedig voor diegenen die hij zijn vertrouwen waardig achtte, medogenloos voor de anderen...

Dat hij geen uitzondering gemaakt had omdat ze een « schoon » meisje was, vond ze puik van hem. Maar toch begreep ze nog altijd niet waarom hij haar ontvoerd had.

— Hoe komt het dat ge mij aanzien hebt voor één van hen die willen chantage plegen op u ? vroeg ze schuchter. Ik... kan het niet goed begrijpen.

— Het was dom van mij... zuchtte de jongeman beschaamd. Maar men had mij verwittigd dat er deze avond een jong meisje aan de artistenuitgang zou staan wachten en een handtekening vragen op een programma of zo iets. Dat daaronder echter een blanco check zou verborgen zitten die ik dus zonder te weten zou ondertekenen... Ik wachtte opzettelijk lang van naar buiten te komen en vermits niemand anders te zien was nam ik u natuurlijk voor die persoon. Het gebeurt zelden dat echte « bewonderaars » zolang geduld oefenen, vooral in een Winternacht als deze.

Solange voelde haar wangen kleuren bij die opmerking.

— Nu... begin ik stilaan klaar te zien in de zaak... lispelde ze. Maar... wie ik die grote, ruwe kerel, die mij vastgegrepen heeft ?

— Dat is Verhulst, mijn grimeur in het theater. Hij is een goeie kameraad die van de kwestie afweet. Hij stelde voor me te helpen.

— Ha, zo... prevelde Solange.

Een tijdlang reden ze zwijgend verder, tot ze de wijk gereikt hadden waar ze woonde.

Daar moest ze hem uitleggen welke straten hij moest inslaan en enkele ogenblikken later stopte de wagen voor haar deur.

Als ze uitstapte deed hij hetzelfde en vatte haar hand in een warme, vriendschappelijke druk.

— U hebt een begripend, edel karakter, zei hij spontaan. Iemand anders zou het mij nooit kunnen vergeven hebben... Misschien zat ik nu wel reeds op 't bankje bij de kommissaris...

Solange moest onwillekeurig glimlachen. Hij leek nu als een bedremmelde schooljongen die spijt heeft over zijn onbezonnen daad.

— Spijtig dat die aftroggelaars niet op 't bankje zitten, antwoordde ze. Kunt u geen maatregelen treffen tegen hen?

— Ze zijn héél sluw, gromde George Tiery. Daarbij weten ze over mijn broer dingen die hem zouden last bezorgen met de wet. Ik vrees dat ik tenslotte zal moeten betalen, ik zal eerder geen rust kennen.

— Ik wenste dat ik u helpen kon... sprak Solange gemeend. Hun ogen ontmoetten elkaar en het gaf hen beiden een schok.

— Ge zijt een lief meisje, fluisterde de zanger. En... en mooi zijt ge ook. Het heeft me goed gedaan u te ontmoeten. Ik zou wel gaan vergeten dat ik jong ben en lééf, door al die zorgen en dat jachtig-artisten bestaan...

Verward bevrijdde ze haar hand uit zijn warme greep en zocht naar haar huissleutel in haar tasje.

— Ik... moet naar binnen gaan, lispelde ze. Goede nacht, mijnheer Tiery.

— Goede nacht...

Haastig draaide ze het slot om en trad naar binnen. Als ze de deur achter zich dichtgedaan had, leunde ze er tegenaan en bleef met gesloten ogen in de donkere gang staan.

Ze hoorde hem de portière van zijn wagen dichtslaan en wegrijden.

Als in een droom beklom ze de trap naar haar kamer, zonder er zelfs aan te denken het licht te ontsteken.

Het was slechts wanneer ze haar bruidskleed op haar bed zag liggen dat ze ontnuchterde... Zaterdag zou ze de vrouw worden van Leonard Daens... Haar ontmoeting met George Tiery was niets meer dan een avontuurtje dat ze moest vergeten... Ze voelde een krop haar keel dichtsnoeren en verblind van tranen nam ze het gewaad op en legde het achteloos neer op de divan.

Moeder had het op bed uitgespreid omdat ze het bij haar thuiskomst nog zou kunnen bewonderen, maar wat kon haar dat kleed schelen?

Ze zou een bruid zijn zonder hart, levensloos als een pop. Die gedachte deed haar gemoed vol komen en snikkend wierp ze zich neer, het aangezicht in de kussens gedrukt.

Vóór haar geest zweefde het gelaat van George Tiery, de blik waarmee hij haar aangekeken had, de druk van zijn slanke hand.

En met een gevoel van wanhoop herleefde ze héél deze wonderbare avond, zo onverwacht avontuurlijk geëindigd...

*
**

De volgende morgen scheen een warme voorjaarszon en tegen de middag was er van de sneeuwbus van de avond te voren niets meer te zien.

Solange zou moeten volop bezig geweest zijn met de voorbereiding van haar huwelijk, maar in plaats van na de middag in 't stad te gaan boodschappen doen, zoals ze aan moeder gezegd had, nam ze de autobus naar Vorst.

Voor het flatgebouw waar George Tiery woonde bleef ze besluitloos staan, dan nam ze de moed in haar beide handen en liet zich met de lift naar de bovenste verdieping brengen.

Haar hand trilde lichtjes als ze op de deurbel duwde. De spanning in haar was zo groot dat ze nauwelijks kon ademen. Gelukkig opende hij bijna ogenblikkelijk de deur.

Hij stond waarschijnlijk op het punt juist weg te gaan, want hij had zijn mantel en sjerp aan.

— Solange! riep hij verheugd uit. Wat een verrassing!

De glimlach die hij haar schonk verwarmde haar hart en ze voelde alle spanning wegvallen.

— Mijnheer Tiery, ik ben terug gekomen om u te zeggen dat er gisteren avond nog een ander meisje op u staan wachten heeft, sprak ze in één ademtocht. Ik... denk toch dat ze daar stond voor u...

— Kom even binnen, nodigde hij haar uit. Zoudt ge denken haar te herkennen?

— Ja, zeker en vast ! knikte Solange.

In korte woorden beschreef ze het zonderlinge, zwartharige meisje dat in het duister portaal haar doen schrikken had en dan ijlings weggelopen was.

— Dat is inderdaad heel zonderling, mompelde de zanger. Ge zult haar door uw aanwezigheid verhinderd hebben haar plan ten uitvoer te brengen.

— Misschien kan deze aanwijzing u van nut zijn... lispelde Solange.

Nu het doel van haar komst gezegd was, wist ze niet goed meer wat ze doen moest. Ze zou gaarne nog urenlang met hem willen spreken hebben en toch besepte ze maar al te goed hoe onnozel die wens was.

— Ge zoudt me oprecht willen helpen, nietwaar ? zei hij met een zachte blik in zijn donkere ogen. Nochtans... is er reden genoeg om angst van mij te hebben na wat ge beleefd hebt...

Solange hief een stralend-heldere blik naar hem op.

— Eenmaal dat ik wist dat ge mij voor een aftroggelaarster genomen had, voelde ik geen angst meer, antwoordde ze glimlachend. Integendeel, ik... ik moet er u om bewonderen.

Wéér kruisten hun blikken mekaar zoals de avond te voren en plotseling nam hij haar bij de arm.

— Wilt ge met mij een wandeling door het park maken ? vroeg hij. Ik... zou er héél gelukkig om zijn...

Ze knikte woordeloos en hij bracht haar naar de lift.

III. — EEN ROEKELOZE DAAD.

Het park lag schuinover de building. Ze hadden slechts de straat over te steken om tussen de hoge, eeuwenoude bomen te belanden.

Het was er stil en eenzaam. Alles lag hier nog bedekt met een wit sneeuwtapijt waarop hier en daar een mus rondwipte.

Gearmd wandelden ze traag langs de glooiende lanen van het woud.

Als vanzelf richtten hun stappen zich naar een prieeltje, op een kleine heuvel gelegen.

— Wat is het hier toch wonderschoon... lispelde Solange.

— Ja... Ik kom hier menigmaal wandelen, glimlachte George Tiery. Maar dan alleen...

Ze zetten zich neer op de bank die er stond en bewonderden enkele ogenblikken zwijgend de natuur rond hen.

— Het doet me buitengewoon genoeg dat ge gekomen zijt, zei hij dan met een trilling van emotie in zijn warme stem. Maar ik vrees dat er weinig te verhelpen is aan die chantage... Ze hebben mij in hun macht...

— Hoezo? Is er nog iets gebeurd misschien?

— Ja... vanmorgen werd ik opgebeld door een onbekende vrouwenstem, het moest dat meisje geweest zijn dat ge mij beschreven hebt, en ze eisen van mij dat ik hen dadelijk een som ter hand stel.

— Zoudt ge niet beter doen met de politie te verwittigen? vroeg Solange bekommerd.

Hij schudde het hoofd.

— Dat zou mijn broer niet uit het gevang houden en ze weten het, mompelde hij. Neen, het enige wat me te doen staat is te betalen...

— Hoeveel eisen ze wel?

— Honderdduizend frank! grinnikte de zanger. Ik moet ze deze avond in baar geld onder gesloten omslag op mijn bureel leggen. Terwijl ik naar het theater ben zal er iemand omkomen. Ik moet mijn huissleutel onder de deurmat leggen. Ze hebben het fijn uitgedacht. Zo zie ik de persoon niet eens die het geld komt halen!

— Dat is verschrikkelijk, zuchtte Solange. En hoe kunt ge weten of ze niet zullen herbeginnen met dreigen?

— Dat kan ik niet weten. Met aftroggelaars is men nooit zeker. Die som kan hen voldoende zijn, maar ze kunnen weerkomen ook, na kortere of langere tijd. 't Is juist dat wat me zo bekommerd. En... waarom ik u geschaakt had in de gedachte dan een wapen tegen hen te hebben.

Ze zwegen beiden geruime tijd, elk verzonken in eigen gedachten. Het was George Tiery die tenslotte de stilte verbrak.

— Ge kunt niet denken wat dit voor mij betekent, Solange, zei hij zacht. Ondanks mijn beroemdheid voel ik me soms erg eenzaam. Er is niemand aan wie ik mijn zorgen kan toevertrouwen. Maar gij begrijpt me. Ik heb in u een vriendin gevonden.

Hij bemerkte de gelukkige glans in haar ogen en nam haar hand vast.

— Solange... fluisterde hij.

Plots verscheen echter een rimpel op zijn voorhoofd. Doorheen haar handschoen voelde hij een ring. Zijn blik verried een onuitgesproken vraag.

— Ja... lispelde ze. Ik... ben verloofd. Zaterdag wordt mijn huwelijk ingezegend in onze parochiekerk...

Ze zag dat haar woorden hem een schok gaven. Hij liet haar hand los en ging wat rechter zitten.

— Verschoning... stamelde hij. Ik... had zover niet gedacht. Hij zweeg even en vervolgde dan met een pijnlijke glimlach :

— Ik ben er zeker van dat ge héél gelukkig zult worden !

Solange klemde de tanden opeen en trachtte niet te verraden wat er in haar omging. Ze trok onverschillig de schouders op.

— Wat is geluk eigenlijk ? riep ze uit, pogende haar stem een luchtige klank te geven. Mijn verloofde is elf jaar ouder dan ik... Mijn ouders beweren dat hij de ideale echtgenoot zal zijn. Hij heeft verscheidene eigendommen. Ik zal geborgen zijn en nooit moeten denken op armoede of ellende ! Is dat niet het voornaamste ?

George Tiery fronste de wenkbrauwen.

— Bemint ge hem ? vroeg hij, haar ernstig aankijkend.

Ze schudde het hoofd en voelde haar wangen kleuren.

— Neen... prevelde ze. En hij weet het. Ik heb het hem gezegd. Maar hij verlangt dit niet van mij. Hij... hij is niet zo romantisch als ik.

De zanger klemde de tanden opeen en stond met een brusk gebaar recht.

— Kom, zei hij, plotseling nerveus. Het is beter dat we terug keren. Ik zal u met mijn wagen tot in de stad brengen. Ik moet toch naar het theater.

Zwijgend keerden zij terug naar de uitgang en ditmaal nam

hij haar niet bij de arm, doch liep op een pas afstand van haar.

Solange voelde haar hart zwaar en pijnlijk kloppen. Hoe kon ze hem zeggen dat hij in haar een gevoel had doen ontwaken hetwelk ze nooit gekend had? Dat ze met elke vezel van haar hart naar hem verlangde en haar aanstaand huwelijk haar plotseling deed huiveren? Dat ze nu besepte wat liefde kon zijn?

Hij zou haar waarschijnlijk voor een oppervlakkig, lichtzinnig wezen aanzien en het zou zijn vertrouwen, dat hij nu in haar stelde, doden.

Omzeggens zonder nog één woord te spreken, haalde hij zijn auto uit de garage, onderaan het flatgebouw, en reed met haar tot in het centrum van de stad.

Als ze uitstapte en hem de hand reikte voelde Solange twee brandende tranen in haar ogen prikken.

— Vaarwel, mijnheer Tiery... prevelde ze. Het spijt me dat ik u niet beter heb kunnen helpen bij uw zorgen...

— Misschien zijn de uwe nog zwaarder dan de mijne, sprak de jongeman langzaam.

— Ze zijn niet zo gevaarlijk, antwoordde Solange met een krop in de keel. Ze zijn van sentimentele aard...

Hij bekeek haar met een raadselachtige blik en liet haar hand los.

— Misschien... hebt ge gelijk, sprak hij somber. Misschien ook niet...

Een plotse, opwindende gedachte flitste door haar hoofd.

— Indien ge... moest weten wie op u chantage pleegt, zou u dat niet helpen? vroeg ze gejaagd.

— Weinig of niet, antwoordde hij onverschillig. Ik zou niet meer zo in 't duister tasten, maar als ik hen aanklaag, verklikken zij mijn broer en dan is alles te vergeefs geweest... Daarbij heb ik niemand die ik genoeg kan vertrouwen om vanavond diegene die het geld komt halen, te bespieden. Verhulst is bij mij in het theater en hij is de enige die iets afweet van mijn privaat aangelegenheden... Doch bekommer er u niet verder om! Ge hebt me geholpen zoveel als mogelijk was en ik zal dat nooit vergeten!

Hij wierp haar een laatste, dankbare blik toe, reeds wegrijdend.

Solange bleef achter op de grote laan en zag zijn grijze auto tussen het verkeer opgeslorpt worden...

Een roekeloze gedachte bestormde haar. Hij had niemand die hij vertrouwen kon om die aftroggelaars te bespieden. Indien **zij** eens vanavond terugkeerde naar zijn appartement en zich ergens verschool achter een zetel of gordijn?

« Het... is gek van mij, maar ik ga het doen! » dacht ze bij zichzelf. « Ik ben nog vrij tot Zaterdag en niemand heeft mij iets te verbieden... »

Ze voelde plots geen hopeloze leegheid meer in 't hart, doch trippelde met lichte, blijde tred naar huis. Het vooruitzicht hem misschien een dienst te kunnen bewijzen vervulde haar met opgewonden vreugde...

*
**

Om de tijd dat het doek opging in het theater stond Solange reeds meer dan een half uur op wacht in de building. Ze had zich verscholen achter een zwaar gordijn in de hall op de bovenste verdieping en kon vanuit haar schuilplaats de deur van zijn appartement in het oog houden.

Na nog een uur van eindeloos wachten hoorde ze de lift suizen en zag een man de hall instappen.

Hij was groot en mager en had een vilthoed diep over de ogen getrokken, maar toch kon Solange opmerken dat hij er nog jong uitzag.

Haastig ging hij naar de deur, haalde de sleutel van onder de mat en draaide het slot om.

Solange hield de adem in en hoorde hem naar George's bureel gaan. Een ogenblik later was hij daar reeds terug. Hij moffelde een grote, bruine omslag weg in zijn mantelzak en gluurde rond zich. Gerustgesteld sloot hij opnieuw de deur en legde de sleutel op zijn plaats. Dan was hij met twee passen bij de lift en verdween.

Solange kwam uit haar schuilplaats en liep naar de trap. Ze zou hem volgen. Ze wilde weten waar hij met dat geld naartoe ging.

Wanneer ze beneden kwam zag ze hem aan de conciërge een cigaret aanbieden en enkele woorden wisselen.

Zonder een van beiden te durven aankijken verliet ze haastig het gebouw.

In de schaduw van de afhellende garage-inrij, onderaan, bleef ze wachten tot hij zou buiten komen.

Het duurde amper een paar seconden.

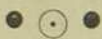
Hij liep met de handen in de zakken langs de gevels der huizen de hellende straat naar beneden.

Solange volgde hem op enkele meters. Hij stapte echter haastig door en ze had moeite hem bij te houden.

De afstand tussen hem werd steeds groter en als ze in de draai kwam zag ze hem niet meer.

Besluitloos bleef ze staan, hijgend van het vlugge marcheren. Hij kon hier de straat overgestoken zijn ofwel de laan rechtdoor gevolgd hebben.

Ze meende een schaduw te ontwaren onder de bomen en wilde haar achtervolging herbeginnen, doch plots werd ze vanuit een donker portaal vastgegrepen en vóór ze besepte wat er gebeurde had ze reeds een slag op 't hoofd gekregen die haar het bewustzijn deed verliezen.

IV. — DE FOTO.

Een geroezemoes van stemmen en een stekende pijn in 't achterhoofd deed Solange terug bijkomen.

Ze bevond zich in een klein, dompig cafétje, gevuld met alcohol- en tabaklucht.

De arm van een man ondersteunde haar en een gejaagde stem sprak :

— Ik ben er zeker van dat ze mij achtervolgde ! Ze was in het flatgebouw en is vóór mij naar buitengegaan !

Een zwaardere stem antwoordde geërgerd :

— 't Is idioot wat ge vertelt ! En zelfs al wàs het zo, dan moest ge haar toch niet meegebracht hebben naar hier ! Het kan ons niets anders dan last bezorgen ! Sluit haar op in 't achterhuis !

Solange steunde pijnlijk en poogde het hoofd op te richten. Doorheen de tabakwalm zag ze aan de toonbank het zwart-harige, beeldschone meisje staan dat die avond uit het straatje weggevlucht was.

Ze was een cigaret aan 't roken en keek spottend op haar neer. Voor ze meer kon ontwaren, werd ze opgenomen en langs een donkere gang naar een soort waskot gedragen.

Daar liet men haar neervallen en ze hoorde de deur vergrendelen.

Een ogenblik bleef Solange duizelig liggen. De vochtigheid van de grond drong door haar kleren en deed haar plots het hachelijke van haar toestand duidelijk beseffen.

Ze was in de macht van die bende aftroggelaars. Ze wisten dat ze één van hen bespied had en konden van alles met haar voorhebben.

De schrik sloeg haar aan 't hart en haar energie keerde erdoor terug.

Ze kroop recht en strompelde tastend naar de deur.

— Help ! schreeuwde ze. Help ! Laat me hier uit ! Laat me hier uit !

Met haar beide vuisten beukte ze op de ruwe planken, zo hard als ze kon. De zware grendel knarste, doch loste geen centimeter.

Een deur werd opengetrokken en een woedende stem riep vanuit het café :

— Als ge uw mond niet houdt zullen we hem komen dicht-snoeren, begrepen ?

Solange liet moedeloos de armen zakken en steunde haar bonzend hoofd in beide handen.

— God ! Hoe roekeloos had ze gehandeld ! Die mannen waren tot alles in staat ! Zelfs tot een moord...

Ze drukte het hoofd tegen de deur terwijl wanhopige snikken in haar opwelden. Zou ze hier nog wel levend uitgeraken ?

Plots weerklonk het verbrijzelen van glas en met een lichte kreet draaide Solange het hoofd naar de hoek vanwaar het gerucht kwam.

— Ssst ! fluisterde een gekende stem. Ik... kom bij u.

— George... prevelde het meisje.

Het leek wel een droom, maar ze zag een zaklamp flitsen en bemerkte de gestalte van de zanger die langs een kleine, hoge venster naar binnen kroop.

Met een kreet van vreugde liep ze op hem toe. Hij sprak het eerste ogenblik niet, doch sloot haar in de armen en drukte haar vast tegen zijn hart.

Solange sloeg impulsief haar armen rond zijn hals en snikte, hulpeloos als een kind, al haar angst uit, het hoofd tegen zijn schouder aangeleund.

— Kleine, lieve schat, fluisterde de jongeman. Dat ge zoiets voor mij gedaan hebt...

Hij kustte haar ontroerd op het voorhoofd doch ze hief haar betraand gezichtje naar hem op en plots werden hun lippen met onweerstaanbare kracht naar elkander getrokken... Ze versmolten in een lange, hartstochtelijke kus...

De tijd stond stil en het gevaar waarin ze zich bevonden was vergeten.

Tenslotte bevrijdde George zich het eerst uit hun omhelzing, hij hield echter zijn arm rond haar leest geslagen.

— Ik zal u hieruit helpen, Solange, fluisterde hij. Kom...

— George... Hoe, hoe hebt ge mij gevonden?

Hij streek een verwarde haarlok uit haar gezichtje en drukte haar vaster tegen zich aan.

— Ik... heb enigszinds gelogen tegen u deze namiddag, sprak hij.. Er is de Woensdagavond geen voorstelling — ge hebt er niet op gelet — en ik heb de ganse avond om de hoek in mijn auto de wacht gehouden, en ben u van verre gevolgd...

— Mij gevolgd? lispelde Solange. Waarom?

— Omdat ik zekerheid wilde hebben, vervolgde hij beschaamd. Ziet ge, Solange, ik had enkel maar uw woord dat ge niet tot die bende behoorde, en uw mening over het « geluk » deed me opnieuw aan u twijfelen... Het kon allemaal afgesproken spel geweest zijn...

— Ge hebt me dus niet geloofd... prevelde Solange met een krop in de keel. Ge zijt voortgegaan met denken dat ik komedie speelde...

— In mijn hart geloofde ik u wèl, verdedigde de jongeman zich. Maar ik ben reeds zo dikwijls ontgoocheld geworden door

de mensen... Ik wilde zeker zijn of ik me niet nogmaals bedroog en een illusie voor werkelijkheid nam.

— En... zijt ge daar nu zeker van? fluisterde ze.

— Ja... Ge zijt het liefste, edelste meisje dat ik ooit ontmoet heb...

Ze sloot de ogen en voelde nogmaals de aanraking van zijn mond. Het hart vervuld van een nameloos geluk beantwoordde ze zijn kus...

— En nu moet ge weggaan van hier, Solange, fluisterde hij, na hun lange, innige omhelzing. Ik heb gemeend me wèl in u bedrogen te hebben tot op het ogenblik dat ik u zag neerslaan door die man. Ik kon niet zien wie hij was — ik volgde in mijn wagen op een tamelijke afstand. We zijn hier een eind buiten de stad in een verdacht cafétje langs de baan. Een echt rovershol.

— Hoe... geraken we hier uit, George?

— Ge moet door het venster kruipen, ik zal u helpen, en op de steenweg de tram nemen, terug naar de stad. Ik zal hier blijven en een tijdlang uw vlucht dekken. Als ze niets gewaar worden zorg ik op mijn beurt hier weg te geraken. Hebt ge geld bij u?

— Neen, ze moeten me mijn handtasje afgenomen hebben, of ik ben het verloren...

George reikte haar de zaklamp aan en taste naar zijn portefeuille.

— Hier, zei hij. Indien het nodig is, neem een taxi...

Hij trok er een briefje van honderd frank uit, doch meteen viel een foto op de grond.

Solange bukte zich om ze op te rapen en staarde meteen verstomd naar het portret.

— George, wie... is dat? lispelde ze.

— Wel, dat is Jean, mijn broer op wie ze chantage plegen.

— Dat? stamelde Solange. Maar... dat is de jongeman die het geld kwam halen in uw bureel en die mij neersloeg!

Ze keken elkander verbijsterd aan, George ongelovig, zichzelf ontstelt door wat ze kwam te ontdekken.

— Het... is onmogelijk! riep hij tenslotte uit. Jean... zou zèlf... van de bende zijn?

Solange voelde een steek aan 't hart bij het zien van de pijn die op zijn gelaat weerspiegeld lag. Ze begreep dat hij wéér een illusie kwam te verliezen. De werkelijkheid moest hem een harde schok geven. Toch aarzelde ze geen ogenblik om alles te zeggen wat ze wist en hoe ze van in de hall hem duidelijk had kunnen gadeslaan.

Wanneer ze gedaan had lag een harde, bittere trek om zijn mond.

— Wat een ezel ben ik geweest ! gromde de zanger tussen de tanden. Te denken dat hij zijn leven gebeterd had en wèrkelijk door die bende achtervolgd werd. Hij heeft mij om de tuin geleid om te kunnen geld uit mij persen, anders niet ! Hij zal nooit ernstig of rechtschapen worden !

Met een bruske gebaar stak hij de foto terug en klapte zijn portefeuille dicht.

— Wel, Solange, ge hebt me willen helpen en het is gebeurd ! vervolgde hij. Nu zijn **wij** de sterksten !

Zonder verdere uitleg trok hij haar mee naar de deur en begon er uit alle macht op te hameren en tegen te schoppen.

— Doe open ! donderde hij. Het spelletje is uit. Vooruit ! Doe open !

Een ogenblik bleef het doodstil. Dan hoorden ze een deur opendraaien en haastige voetstappen in hun richting komen gesneld.

De grendel werd weggetrokken en een zaklamp op hen gericht. Maar George lichtte tegen met de zijne en zag een man met een zwartharig meisje voor hen staan.

Zonder aarzelen stapte hij op hen toe, Solange bij de hand meeledend.

— Ge moet niet proberen mij te overbluffen ! snauwde hij tot de man en het meisje. Ik weet dat mijn broer hier is en hij het geld kwam halen. Ik wil die honderdduizend frank terug !

De man perste zijn smalle lippen samen en grinnikte.

— En als wij u die niet willen geven, wat gebeurt er dan ? siste hij tussen de tanden.

— Dan vliegt niet alleen die fijne broer van mij, maar tevens gij allemaal in 't gevang ! antwoordde George met klem.

Daarop stapte hij hen zonder meer voorbij en betrad de kleine gelagzaal.

Er was niemand buiten de oude cafébaas en Jean die reeds half dronken aan de toonbank stond te waggelen.

— George ! brabbelde de jongeman verschrikt.

— Ja, ik ben het ! sprak de zanger.

Zijn stem beefde van ingehouden toorn.

— Ge moest door de grond zinken van schaamte, Jean ! Maar iets zeg ik u : **Ge zet bij mij geen voet meer !** En geef nu dat geld terug dat ge mij ontstolen hebt !

— Ik... ik heb het niet meer, stamelde de jongeman. **Hij...** heeft het...

George Tiery keerde zich terug om naar de man die hen uit het hok gelaten had.

Elke spier van zijn lichaam was gespannen. Hij voelde dat hij desnoods zou vechten op leven en dood, liever dan die kerels toe te geven.

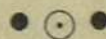
De andere scheen zijn vastberadenheid echter te vermoeden. Met een lelijk grimas trok hij de bruine omslag uit zijn binnenzak.

— Ge hebt gewonnen ! gromde hij. Hier is uw geld terug ! Spijtig dat uw broer die stommitieit uithaalde van dat meisje naar hier te slepen ! 't Heeft alles verbroddeld.

George snokte de omslag uit zijn hand en greep Solange bij de arm.

— Als er één van u mij nog ooit durft komen lastig vallen zal hij met de politie kennis maken, wees ervan overtuigd ! snauwde hij.

Dan stapte hij haastig met Solange naar de deur. Dàt was het gevaarlijkste ogenblik. Ze konden hem langs achteren aanvallen. Doch hij geraakte buiten zonder dat er iets gebeurde. Ze waren alle drie even laf als vals...

V. — VOORBIJ.

Een uur later stapte Solange eens te meer uit zijn auto, vóór de deur van haar huis.

Ze hadden gans de tijd zwijgend naast elkander gezeten en bij ieder ogenblik dat verstreken was had ze beter begrepen dat die kus bij hem enkel het impuls van dat éne ogenblik geweest was.

Hij liet haar uitstappen en reikte haar van achter het stuur de hand.

— Ik zal nooit vergeten wat ge voor mij gedaan hebt, Solange, zei hij met zijn warme stem. Ge zijt een meisje uit de duizend.

Ze voelde haar lippen trillen en poogde de krop weg te slikken die haar belette te antwoorden.

— Dit moet dan meteen een vaarwel betekenen, vervolgde hij langzaam. Zonderling toch... Gisteren avond omstreeks deze tijd wist ik nog niet eens dat ge in de zaal naar mij aan 't luisteren waart en nu... doet het me pijn van u afscheid te moeten nemen...

Ze trachtte haar ontroering te overwinnen door vluchtig te glimlachen.

— Het... is een samenloop van omstandigheden geweest, prevelde ze. Een... wonderlijk avontuur, méér niet. In werkelijkheid behoor ik niet tot uw wereld, George...

Diep in haar hart hoopte ze dat hij haar zou tegenspreken doch hij knikte.

— Ge hebt gelijk, Solange... Uw wereld is rustig, burgerlijk, welvarend... De mijne is onzeker en woelig... Wat het publiek vandaag aanbidt kan het morgen verwerpen... Toch hebt ge mij gelukkig gemaakt door uw spontane genegenheid... Ik zal u nooit vergeten, klein, lief meisje...

Hij bracht haar hand aan zijn lippen en drukte er een kus op. Bevend trok Solange haar vingers uit de zijne.

— Wilt... ge mij in tranen doen uitbarsten? trachtte ze te schertsen.

— Dat in géén geval! sprak George Tiery. Ik doe beter met weg te rijden. We denken beiden aan hetzelfde, nietwaar?

Aan... aan Zaterdag, uw trouwdag... Ik hoop uit gans mijn hart dat ge moogt gelukkig worden... Vaarwel, Solange...

Hij sloeg de motor aan en wierp haar een laatste kushand toe. Doorheen een mist van tranen zag ze hem verdwijnen om de hoek...

« Voorbij... » steunde ze, de handen op het hart gedrukt. « Het was enkel maar een korte liefdedroom, zoals op het toneel... »

De schouders schokkend onder ingehouden snikken opende ze de huisdeur en vluchtte naar boven. Ze wierp zich gekleed op bed en drukte krampachtig het hoofd in de peluw.

Onder haar handen voelde ze papier kraken en als ze het bekeek was het het gekreukte programma van de avond te voren, zónder zijn handtekening er op.

In haar wanhoop verfrommelde ze het tot een bol en gooide het op de grond.

*
**

Het hekken, dat de kleine tuin rond de parochiale kerk afsloot, stond wagewijd open en aarzelend naderde een jongeman met lome, zware schreden.

De hemel was grauw en donkere regenwolken dreven voorbij, voortgejaagd door een nijldige noorderwind.

Bij het hekken gekomen bleef hij staan, staarde peinzend naar de brede, gesloten poort van de kerk, keek dan rond zich.

De hovenier die de paadjes aan 't wieden was hief het hoofd op en staarde hem aan.

Als was het tegen zijn zin kwam de jongeman het pad opgestapt.

— Is de kerk nog niet open ? vroeg hij dof.

— Tochtwel, tochtwel, meneer ! antwoordde de hovenier. Ge moet langs de zijdeurtjes binnengaan.

— Is... de huwelijksplechtigheid reeds begonnen ? vervolgde de jongeman aarzelend.

De hovenier trok verwonderd de wenkbrauwen op en leunde op de stok van zijn rakel.

— Weet meneer het niet ? riep hij uit. Is meneer misschien

een uitgenodigde ? O ! Dat is toch spijtig nietwaar ! En alles was reeds in orde gebracht...

— Wat... is er gebeurd ? vroeg de onbekende gejaagd.

De hovenier schudde het hoofd en schoof zijn pet wat achteruit.

— Zie, in al de tijd dat ik in dienst ben bij meneer pastoor is zoiets nog niet voorgevallen ! zuchtte hij. Het huwelijk van juffrouw Duprez met Leonard Daens is gisteren avond op 't laatste nippertje afgezegd geworden... 't Was voor iedereen als een bom die ontplofte...

Het gelaat van de jongeman helderde als bij toverslag op bij die woorden en zijn donkere ogen begonnen te glanzen.

— Is dat waar ? riep hij uit. Is het huwelijk van juffrouw Duprez afgezegd geworden ?

— Ja ! antwoordde de tuinman. Arm meisje ! Haar ouders en iedereen in de gemeente deelden in 't geluk dat haar te beurt gevallen was. Denk eens aan, M. Daens is schatrijk ! Ik kan niet denken wat er plotseling gebeurd is... In elk geval trekt ze het zich erg ter harte... Ik heb haar een uur geleden de kerk zien binnengaan met rood-gezwollen ogen en ze is nog altijd niet buitengekomen... Ze zoekt steun in 't gebed...

Een stralende glimlach verscheen om de mond van de jongeman. Zonder nog één woord te zeggen liet hij de verbouwereerde man staan en liep met grote passen naar de kerk.

Ze had haar verloving afgebroken. Ze was vrij... Ze was daarbinnen...

Zachtjes trad hij de gewijde plaats binnen, knielde en prevelde een schietgebed.

Héél vooraan ontwaarde hij de slanke, onbeweeglijke gestalte van Solange Duprez, eenzaam en als verloren in de lege kerk.

Ze zat geknield op een stoel, het hoofd in de handen geborgen. Ze was in diep gebed verzonken.

Geluidloos naderde hij en ging naast haar zitten.

« Mijn God, » bad hij in stilte. « Laat haar opkijken en laat me in haar ogen lezen dat ik me niet bedrogen heb... »

Hij keek ontroerd naar de sierlijke lijn van haar hals, de losse, blonde krullen die over haar handen gevallen waren.

Alsof ze zijn aanwezigheid voelde hief ze het hoofd op en staarde hem aan.

— George... prevelde ze, als zag ze een visioen.

Hij glimlachte en nam haar bij de arm. Langs een zijbeuk wandelden ze zwijgend naar de uitgang.

Vooraleer buiten te gaan hield hij haar staan en legde zijn beide handen op haar trillende schouders.

— Wat... zijt ge hier komen doen, Solange? fluisterde hij.

Ze keek hem aan met benevelde blik, doch kon niet antwoorden.

— Ik weet het, sprak hij in haar plaats. Ge zijt komen kracht zoeken bij God om de moeilijkheden van een éénzame toekomst te kunnen trotseren. Ge hebt een zware strijd doorgeemaakt, nietwaar?

Solange slikte haar tranen weg.

— Ja... prevelde ze. Het... was hard, George. Ik ben thuis buiten gesmeten... Maar ik kon niet anders handelen... Ik kon mij niet binden aan een man die ik niet beminde na... na wat er tussen ons voorgevallen was. Ik bleef liever alleen met... mijn herinneringen...

Hij keek haar diep, héél diep in de ogen en ze zag zijn mondhoeken verraderlijk trillen.

— Solange, liefste... lispelde hij met zinderende stem. Er... kan geen schonere plaats zijn dan deze hier om u te zeggen dat ik u bemin... Wilt ge mijn vrouw worden?

Het was of haar bleek gelaat plots een wonderlijke glans uitstraalde.

— Ja, ik wil, George... fluisterde ze. Ik wil, want u bemin ik met hart en ziel...

Hij drukte een kus op haar lippen en hield haar even aan 't hart.

Dan knielden ze neer en stuurden een vurig dankgebed ten hemel aan de Allerhoogste, die hen hier te samen had gebracht...

Wanneer ze arm in arm de kerk verlieten was de zon door de wolken gebroken. De hovenier staarde hen stomverbaasd aan en schudde wijselijk het oude, grijze hoofd.

George en Solange bemerkten hem echter niet eens. Ze keken mekaar innig in de ogen en wisten dat ze het zuivere geluk gevonden hadden.

Het romantische geluk, waar zovelen met spot op neerkijken, maar dat het enige ware is...

Sacha Ivanov

VERGEET NIET deze week de 6^e aflevering te kopen van Sacha Ivanov's NIEUWE GROTE VERVOLGROMAN : **Zijn Verzwegen Huwelijk**, met de tekst van Will Ferdy's liedje : **Het is weer Lente**.

HET HOEKJE VAN DE **WILL FERDY-CLUB**

Nummer 43

Hallo ! Hier spreekt WILL FERDY tot U...

Alle briefwisseling over dit hoekje wordt gericht naar :
DE WILL FERDY-CLUB, Arthur Latourstraat, 15, Ledeberg-Gent.

VOORWAARDEN OM LID TE WORDEN VAN DE WILL FERDY-CLUB

Stuur één postzegel van 4 Fr. op naar *bovenstaand adres* en voeg daarbij *zeer duidelijk* uw naam, voornaam, geboortedatum en volledig adres. (Soldaten worden verzocht hun *burgeradres* mede te delen.)

De leden ontvangen binnen de vier dagen een lidkaart en een foto van Will Ferdy.

Mijn beste Clubvriendinnen en -vrienden,

Ik wil deze week eindelijk aan mijn beloften voldoen en de uitslagen mededelen van de wedstrijden « HUMORISTEN IN DEN DOP ».

Eerst en vooral echter wil ik vragen hoe mijn lieve lezeressen en lezers de uitzending hebben gevonden van de voorbije Zondagmorgen ? Ik geloof dat het programma « OP RONDRIT IN HET VLAAMSE LAND » een groot succes zal tegemoet gaan. Luister dus in 't vervolg **elke Zondagmorgen om 9 u. naar de Vlaamse uitzendingen van Radio Luxemburg op golflengte 208 m.**

Van zodra de vaste wegwijzer is vastgesteeld zal ik deze hier in ons hoekje laten afdrucken.

En nu gaan we eventjes vertoeven in de stemming van onze vrolijke wedstrijd.

UITSLAGEN VAN DE PRIJSKAMP « HUMORISTEN IN DEN DOP »
ingericht door de IVANOV'S UITGAVEN in samenwerking met de
DECCA-PLATEN en de WILL FERDY-CLUB

ENKELE OPMERKINGEN. — De belangstelling voor deze wedstrijd, welke bij elke vertoning met Will Ferdy in de zaal wordt ingericht, is zeer groot.

Tot ons spijt moeten we echter bestatigen dat de antwoorden op de nochtans simpele vraag « **Geef een nieuwe humoristische titel op voor een schlager van Will Ferdy** », niet altijd beantwoorden aan het gevraagde en ook niet zo heel dikwijls getuigen van een fijne smaak.

Er komen wel eens titels binnen die hoegenaamd de naam « titel » niet verdienen : soms vijftien, twintig woorden tellen die antwoorden... Oef !

Andere inzenders geven titels op die reeds bij honderden malen werden gebezigd : « Als 't maantje lacht », « Als de sterren flonkren » en wat weten we nog meer.

Nog andere geven dan weer titels van liedjes die al bestaan : « Rozen zo rood », « Mijn Duivenkot », enz.

Mogen we eventjes die inzenders op hun vingers tikken en wel vragen dat ze in 't vervolg **goed** het reglement van de wedstrijd zouden lezen en indachtig zijn, bij het opschrijven van hun antwoord(en) ? Dank op voorhand.

En nu... de **UITSLAGEN** !

Het was niet zo gemakkelijk een goed oordeel te vellen in de rangschikking van de winnaars. We konden zelfs, met de beste wil van de wereld, uit de meer dan duizend antwoorden, voor de maanduitslagen geen tien goeie titels bekronen. Het is zeer jammer, daar de prijzen toch voorhanden zijn en we ze niet kunnen toekennen.

We hebben dan ook de gedachte opgevat deze Zomer een **ANDERE GROTE PRIJSKAMP** in te richten, met een nieuwe opgave, waaraan uitsluitend de lezeressen en lezers van de Ivanov's Uitgaven en van het Hoekje van de Will Ferdy-Club kunnen deelnemen. Meer daarover ten gepasten tijde.

1. UITSLAG VAN DE MAAND DECEMBER 1952.

- 1^e prijs : **Drie nieuwe fonoplaten van Will Ferdy en een boek : « Rosita, het Zigeunermeisje », door Sacha Ivanov,** komen toe aan MAES Jeanine, Meitswegestraat, 194 D., Eernegem, met de titel : « **Wie klopt er aan mijn hartje ?** ».
- 2^e prijs : **Twee nieuwe fonoplaten van Will Ferdy en een boek : « Rosita », door Sacha Ivanov,** worden toegezonden aan VERHOEVEN-STEVEN (Mw. of Mr. ?), Holstraat, 2, Westmalle. De titel luidde : « **In het geven van een zoen ben ik kampioen** ».
- 3^e prijs : **Abonnement van drie maanden op de Ivanov's Romans, te beginnen vanaf volgende week.** Winnaar is : VAN REYDT Henri, Pachtenhoefweg, 228, Winksele, met : « **Mijn leven is een lied** ».

2. UITSLAG VAN DE MAAND JANUARI 1953.

- 1^e prijs : **Drie nieuwe platen van Will Ferdy en een boek : « Rosita, het Zigeunermeisje » door Sacha Ivanov,** zullen gestuurd worden aan ROELSTRAETE Roger, Klakkaersreke, 35, Kortrijk. Hij

veroverde deze prijs met de werkelijk fijngevonden titel : « Een
zoen, twee harten en een trouwring ».

2^e prijs : Twee nieuwe platen van Will Ferdy en een boek : « Rosita,
het Zigeunermeisje » door Sacha Ivanov, worden toegekend aan
BREUGELMANS Raoul, Langestraat, 37, Ledeberg, met de
titel : « Kwelduiveltje ».

3^e tot en met 6^e prijs : **Abonnement van drie maanden op de Ivanov's
Romans** te beginnen vanaf volgende week :

3. DE SMEDT Eddy, Oudburg, 44, Gent, met de titel : « Met
een rijles ving het aan ».

4. VANDEN BERGHE Frans, Vichtesteenweg, 100, Waregem,
met : « Tussen pot en pint ».

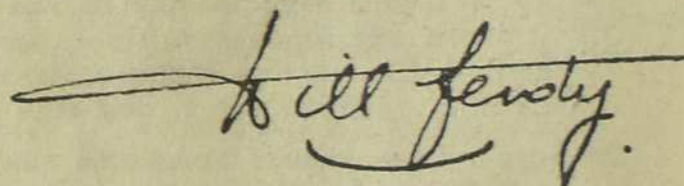
5. BREUGELMANS Raoul, Langestraat, 37, Ledeberg, met :
« Mijn tante Eulalie ».

6. SIMOENS Fernand, Torhoutstraat, 29, Aartrijke, met :
« O, Snoesje van te Lande ».

7^e prijs : **Abonnement op een volledige « Ivanov's Vervolgroman »**,
te beginnen vanaf het eerste nummer van de komende roman,
aan VAN HOLLEBEISE Gaston, veldwachter, Aartrijke, met de
titel : « Ik ben zoals ieder mens ».

Dit is dan alles voor deze week. Hartelijk proficiat aan al deze win-
naars.

Volgende week verschijnt de uitslag van de maand Februari.

EXTRA-BON

recht gevend op een uitvoeriger
spoedantwoord van Madam
Bianca, mits vergezeld te zijn
van de som van 20 Fr. voor
correspondentiekosten.

KOSTELOZE BON Nr. 3

Goed voor één kosteloze vraag
aan het helderziend medium
MADAM BIANCA
te beantwoorden in onze
Detectieveromans.

Geldig tot 9 April 1953.

KOOP VOLGENDE WEEK Nr 506
van IVANOV'S LIEFDEROMANS :

Haar Droomkasteel

Het belofde voor Annie Krevels een buitengewone Paasvacantie te worden. Samen met haar vriendin Roza had ze een klein paviljoentje gehuurd in de hovingen van een eeuwenoud kasteel... Ze verloor echter haar hart aan de jonge baron en moest ondervinden dat de liefde neit altijd geluk, doch menigmaal kwelling en leed met zich brengt...

Want René sprak haar over liefde doch maakte tevens het hof aan een rijke weduwe... Mocht ze wel geloof hechten aan zijn woorden?

Overal verkrijgbaar bij alle dagbladverkopers en boekhandelaars.

5 FRANK

De volledige liefderoman.

KOOP DEZE WEEK :

In de reeks LIEFDE- EN MYSTERIE-
ROMANS :

DE STRALENDE DOOD

Een prachtige volledige politieroman met inspecteur Robert dat gij met ademloze spanning zult lezen en herlezen.

En daarbij het vervolg van een grote mysterieroman :

DE MAN MET DE IJZEREN HELM

Prijs : 6 FRANK

IVANOV'S UITGAVEN, Geldmunt, 34, Gent

En O. De Rycker, S. A. - Ver. best. : P. Bero, 112, Brusseise st., Vorst-Brussel

Gedrukt door

... ONS STERREN-ALBUM ...

DORIS DAY en GENE NELSON
(Foto Warner Bros.)